ל) קדושין נל. עירובין נ.,
ניללו משיעי ועשירי כלחת משיעי ועשירי מקולקלין כ״ה משיעי ועשירי מקולקלין כ״ה במשניות ועיין במוס׳ לעיל יז:

ד"ה אפשר כו' נסופו], ג) [הוריות יד.], ד) תוספתא

ג) [הוריות יד.], ד) מוספתם פ"ז, ה) משעה דהוליא ל"ק, 1) [דהוא רש"ש], ז) מקולקלין דלא חל כוי כל"ל והשאר ש"ך לקמן ל"ק, ה) ל"ל טעה בכל המנין, ט) ל"ל דאימא,

י) ולעשירי תשיעי רש״שו.

ב א מיי' פ"ח מהלכות בכורות הלכה יא: הלכה ה סמג עשין ריב: גב ג מייי שם הלי ג: גג ד ה מייי שם הלי ה: בד ו מיי׳ שם הלכה ז:

שימה מקובצת

ל) בגורן שמנאן אות ו' נמחק: כן סחורה דאשנייה נמוק: כן סוורה דאשניה ליה שמעתא לרבא בריגלא: גן שנים מנאן תיבת שנים נמחק: זן מקולקלין . ס"א יצאו תשיעי ועשירי -אחת תשיטי וטשירי ורש"י כאחת תשיעי ועשירי ורשייר לא גריס כן וכן משמע בגמרא: זן עשירי למנין הוא קדוש למנין מאי: ון שנים מנאן תיבת ון שנים מנאן וויבת שנים נמחק: זן מקולקלין דלעשירי אות ר' נמחק: קן דאיכוין לאפוקינהו זוגות: ען וכמדומה לי דלא: ין המנין מתשיעי ולמטה דקרא לשביעי ששי לשמיני שביעי ולתשיעי שמיני: יה) מתשיעי ולמטה שמיני: יהן מתשיעי ולמטה כגון: יכן מיד האחרון שבזוג החמישי [מעשר] ולא אזלינן בתר: יגן חיישינן למנין שלו: ידן אחד העשר: טון שלו: ידן אחד העשר: טון אחד השנים שיצאו כאחד המספקא לן: יון או לא אפילו למ״ד בגמרא עשירי למנין בהמות: יק דמה שיצאו כאחת שנים ומנאן: יע) עשירי ספק אחד עשר והוו מקולקלים וירעו צד שיסתאבו ויביא בדמי היפה שבהם שלמים ויאכלו במומן לבעלים ובקונטרס מוכון קבלים הבקונטו. ירש בע״א הס״ד ותיבוו קדוש ליקרב שייך לע״ב:

רבינו גרשום (המשר) כך נאכלין כולן לישראל: מנאן זוגות זוגות. וכשהגיע לזוג י' נטל ב' למעשר: קינטרין שמונה מאה ונוטל י' ממאה: למנין שלו הוא קדוש אמאי מקולקלין א״כ . . . הוה ליה כאילו קרא לודאי תשיעי תשיעי ולודאי עשירי עשירי: אמר לך ר׳ יוחנן. ומתרץ אליבא דרב כהנא דכי אמינא למנין . בהמות קדוש היכא דאיכוון לאפוקינהו כולהו לאפוקינהו ווגות או קינטרין אבל הכא וגות או קינטרין אבל הכא מתני׳ דנפק ממילא דקתני צאו שנים כאחד מעצמו לא קדוש למנין בהמה אלא למניז שלו: מנאז למפרע. שלראשון קרא י׳ לשני ט׳ עד א׳: הואיל דאיתיה במנינא פרסא. דלעשרה קרו חד הוי האי חד כמו . נשירי למנין שלו וקדוש עשירי למנין שלו וקדוש ל) שלשתן מקודשות ולא קא מיירי בנתערבו: הט' נאכל במומו. כשיפול בו מום הואיל וקראו שם מעשר ומעשר גמור לא הוי להקרבה דהא תשיעי הוא , אלא נאכל במומו: והי׳ מעשר. וחזי להקרבה אע״ג מעשר. וחזי להקרבה אע״ג דקראו ט׳ די׳ ודאי מאליו הוא קדוש: ואחד עשר קרב שלמים. דמאחר דקדש י׳ אלמים. ולמאוו דקו שלמים ועוד ודאי הוי האיך שלמים ועוד מש״ה קדיש האי י״א דכיון דנעקר שם י״ מי״ ונקרא ט׳ וי״א נקרא י״ מש״ה תפיס . בו קדושת שלמים מאחר . שקדש עשירי ודאי ועושה - ייש כשיר האי ועושה תמורה שאם המיר בהמה אחרת באותו אחד עשר הוי נתפס בתמורה: וכי ש תמורה עושה תמורה. כלומר האי י"א גופיה

יצאו שנים כאחד מונה אותן שנים ואם מנאן אחד תשיעי ועשירי מקולקלין. פ״ה כגון שינאו שנים כשהגיע לששה או לשבעה ומנאן אחד ועל ^{עוז} כן קרא העשירי למנין בהמות תשיעי והאחד עשר עשירי אע״ג דבסמוך אמר קרא לעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי

עשירי מעשר ואחד עשר שלמים הכא מקולקלין משום דמנה אחד שו בשנים שילאו כאחד ומספקא לן אם נעשין כאחד ע"י שמנאן אחד או לא ייו ואע"ג דאיכא מ"ד בגמרא עשירי ש למעשר בהמות קדוש דמה יתו שמנאן אחד משוי ליה ספיקא יי ואותו הקרוי תשיעי הוי ספק תשיעי ספק עשירי והקרוי עשירי הוי ספק עשירי יש ספקש קדוש ליקרב:

לא יאמר אברור עשרה ואמול מהן אחד והשאר פטורים אלא כונסן לדיר ומוציא עשרה ונוטל מהן אחד והשאר מצטרפין לגורן אחר והתניא תשעה עשר מלאים לא יאמר אברור עשרה ואמול מהן אחד והשאר פמורין אלא כונסן לדיר ומוציא עשרה ונוטל מהן אחד והשאר פטורין תרגמה רב הונא בר סחורה קמיה דרבא בריגלא אבדיר שיש לו שני

על בפתח זה האיך חד חזי להכא ולהכא להכא ולהכא ולהכל ולהכא ולהכל ולהכא ולהכא ולהכא ולהכא ולהכא ולהכא ולהכל ולהכל ולהכל ולהכל ול ולישני ליה כגון שמנה תשעה וכי ממא עשרה קרי חר מרישא קסבר עשירי מאליו קדוש ולישני ליה 6 בגורן 6 ומנאן זוגות זוגות קסבר עשירי למנין בהמות הוא קדוש אר"ג בר יצחק זכאי אימיה דרב הונא בר סחורה ס דשני ליה שנים בחת בריגלא כשמעתיה: מתני' יצאו שנים כאחת במונה אותם גי שנים שנים מנאן אחד תשיעי ועשירי פּ מקולקלין פּקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתן מקודשין התשיעי נאכל במומו והעשירי מעשר ואחד עשר קרב שלמים ועושה תמורה דברי ר' מאיר א"ר יהודה וכי יש תמורה עושה תמורה יאמרו משום ר"מ אילו היה תמורה לא היה קרב קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי אין אחד עשר מקודש יוה יהכלל כל שלא נעקר שם עשירי ממנו אין אחד עשר מקודש: גמ' אמר ר' יוחנן ימנאן זוגות זוגות קינמרן קינמרן עשירי ₪ למנינו הוא קדוש (ב) למנינו מאי רב מארי אמר יילמנין שלו הוא קדוש רב כהנא אמר למנין בהמות הוא קדוש תנן יצאו שנים כאחת מונה אותן ח שנים שנים מנאן אחד תשיעי ועשירי מקולקלין בשלמא למאן דאמר למנין שלו הוא קרוש משום הכי הוו תשיעי ועשירי מקולקלין מי ולעשירי קא קרי ליה תשיעי ולאחד עשר עשירי אלא למאן דאמר למנין בהמות הוא קדוש לתשיעי תשיעי קא קרי ליה ולעשירי עשירי קא קרי ליה אמר לך יוחנן כי אמינא אנא היכי דאיכוין ₪ לאפוקי זוגות זוגות היכא דנפק ממילא לא תא שמע ימנאן למפרע עשירי שבמנין הוא קדוש בשלמא למאן דאמר למנין בהמות הוא קדוש שפיר אלא למ"ר למנין שלו הוא קדוש עשירי חד קרי ליה אמר רבא הואיל ואיתיה במנינא פרסאה דקרו לעשרה חד:

לא יאמר אברור עשרה. הכחושים והשאר פטורין משום דלא נשמיירו אלא חמשה דלאו בר עישורי נינהו: אלא רוכסן לדיר. כולן בין כחושים בין שמנים. ותרי מילי אשמועינן חדא דאינו יכול לברור הכחושים וחדא אע"ג דלא נשמיירו אלא חמשה לא מצי למימר דליהוו פטורין לגמרי אלא מצטרפין לגורן אחר. וכמדומה ש דלא אינטריך למימר דהא אמריגן לעיל (דף מ:) דחמשה לפני

הגורן וחמשה לאחר הגורן מצטרפין לעשרה אלא הכי פירושו לא יאמר וכו' והשאר ליהוו פטורין עכשיו שלא אכניסם בדיר עם האחרים ואע"פ שהגיע הגורן אוכל למכרן ולשוחטם הואיל ולאו בני עשורי נינהו דאין הגורן קובע אלא דבר הראוי למעשר קופע לאנו דכי עשורי נינהו אלא לדיר כולן ביחד ומוציא עשרה והשאר מצטרפין לגורן אחר על כרחו שהוקבע בדיר למעשר ולא יוכל למכור ולשוחטם: בריגלת. בשבת שלפני שבו דורשים הלכות הרגל: דהיאך חד. שנשתייר באחרונה הוי מנין הראוי ביו להכא ובין להכא ופוטר את כולן והוא עלמו קדוש הוי בין שילא בין שנשתייר באחרונה דעשירי קדוש מאליו: קרא חד מרישה. שלא קראו עשירי אלא התחיל למנות כבתחלה אחד שנים שלשה ונמצא דהתשעה עשר היה עשירי ואפילו התשעה שמנה מתחלה נפטרו במנין הראוי: מאליו קדוש. אע"פ שקראו אחד ונמנא שהתשעה אחרונים לא יהו פטורין: זוגות זוגות. שנים כאחד וזוג עשירי לא היה רק אחד ויפטרו כולן במנין הראוי דההוא חד חזיא להכא ולהכא: למנין בהמום. דלא אזלינו אחר פיו שאומר אחד שנים אלא אחר בהמות שהוליה וכיון שהוליה חמש זוגות שהן עשרה בהמות הוי חד מינייהו קדוש ואינק הי כולן דהוליא לאחר כן במאי ליפטרי הא לא הוי מנין הראיו: זכאי אימיה דרב הוא בר סחורה (⁶⁾ דאשנייה ליה לכבא הוא בר סחורה (⁶⁾ דאשנייה ליה לכבא כשמעתיה. כלומר זכתה אמו של רב הונא סחורה שילדה בן כמותו שידע לתרץ לרבא שמועתו בתוך הדרשא ותרנה לו בשיטת שמועתו דהאי דקאמר לעיל [נט:] מנין הראוי פוטר והכי קא מתרץ רב הונא הכא דהא חד חזי להכא וחזי להכא: בותגר' משיעי ועשירי מקולקלין. כלומר חותו שקרח הוא תשיעי דהיינו עשירי ואותו שקרא

 () [נעשירי משיעי רש"ש],
כ' ע" ג" ג" ג"ק, () כדקתני
סיפא קרא לעשירי ט" ולייא " ה" מעשר וי"א קרב שלמים
ומספקא ז"ק וכ"ה בס"י,
מ' ז"ק, () ז"ל אלא למנין,
מ' ז"ק, () ז"ל אלא למנין, 3"5731 (דל"ל וה"יטן, ע) ברע"ב: דשינה, פ) אולי?"ל והי"טן, ע) ברע"ב: דשינה לה חוה והוא שקרא עשירי נמי לה הוה מעשר גמור הלכך מקולקלין,
ל) ברע"ב: כמאן דאמת, ה"א למנין בהמוח, ל) ב"א למנין בהמוח, ל) דאווו צ"ק, א) אחד עשר ל) דאווו צ"ק, א) אחד עשר ל) ברע"ב: "און ה"א און ה"און ברע"ב: "און ברע"ב: "און ברע"ב אין און האחד עשר ל"ברע"ב ברע"ב: "און ברע"ב ברע"ב: "און ברע"ב ברע" הגהות הב"ח (מ) גב׳ ולישני ליה כגוז (ח) גמ׳ וניפני ניה כגרן
דמנאן זוגות: (3) שם דשני ליה לרבא שתעתח בריגלה:
(ג) שם הוח קדוש מאי למגינו רכ מחרי: (ד) שם למגינו רכ מחרי: (ד) שם למ"ד למנין שלו וכר למ"ד למנין שלו וכר דלעשירי קא קרי:(פ) רש"י ד"ה זכאי וכרי בר קחורה דשני ליה: (ו) ד"ה למנין . הבהמות כו' בתר מנינו הס"ד אס״כ מ״ה לט׳ ט׳ קא קרי לח״כ מ״ה לט׳ ט׳ קא קרי ליה ולעשירי: מוסף רש"י יהעשירי מעשר והאחד והעשירי מעשר והאוזה עשר קרב שלמים. ומה בין שלמים למעשר, שהשלמים שלמים למעשר, טעוניו סמיכה ונסכים ותנופת לשוין מתיכים ומומן חזה ושוק ונפדין במומן ותמורמן קריבה מה שאין כן במעשר (ערובין ג.).

רבינו גרשום

והשאר פטורין. מלצרפן אע"ג דהכניסן כולן לדיר: בריגלא. בשבת שלפני הרגל שדורשין בו. דהאי חד דנשתייר בדיר הי״ט חזי להשלים להכא ולהכא וווי להשלים להכא ולהכא ואמרינן דספק מנין הראוי פטורין. ולישני ליה. אפילו בדיר של פתח אחד וכגון . דמנה ט' וכי מטא י' קרא ההוא י' חד מרישא ומני עד עשרה דהשתא נפקו בין ט' ראשון בין ט' אחרון במנין הראוי: קסבר. רב הונא משום הכי ליכא לתרוצא הכי משום דהוי עשירי שקראו אחד לא כלום עבד דעשירי מאליו קדוש למעשר אפילו שלא קראו עשירי והנך ט׳ דמשתיירו לית בהו מנין . הראוי וצריכי לאיציזרותי לגורז אחד אכל ככ׳ פתחים . רט' נפקי מהכא וט' מהכא וא' נשתייר ודאי ראוי להשלים הכא והכא: ולישני להשלים הכא והכא: ולישני ליה. בחד פתח וכגון דמנאן זוגות זוגות שנים באחד עד שהגיע לט' הוו להו י"ח והוציא האחד שנשתייר וקראו עשירי לפטור הללו ט' והללו ט': קסבר. רב הונא: עשירי למנין בהמות הוא קדוש. ולא לחשבון הוגה כלומר דלא אלינן . בתר מנין דידיה דמונן זוגות . ווגות אלא כיון דנפקו ה׳ ווגות הרי י' בהמות והוי חגות הולי בהמחו ההידך חד מנייהו קדוש ואידך ד' זוגות לית להו מנין הראוי ולא ליפטרו הלכך ליכא לשנויי הכי: זכאי אימיה דרב הונא בר סחורה. דאע"ג דלא הוה חכם כ"כ

הוא עשירי להיינו אחד עשר עומדים קרי ליה אמר רבא הואיל ואיתיה במגיגא פרסאה דקרו לעשרה חד: לקלקלה שהוא סבור על החשיעי שהוא פרשה כן ולא נמלך בצ"ד הרי הן "מקולקלין כדקחני סיפא קרא לעשירי חשיעי ולאחד עשר עשירי מעשר ואחד משם דכפיב מתורמו והקדה כן המתורמו. אינו היה שמורה אחות היה שמורה ושיח של המתורמו משבר היהם קריבה בדגמרים במסי מתורה (ב), מיקומשר הטבבה העבבה העבבה בכור ובבכור דרשינן הם סקריבין ואין תמורמו קריבה] אלא ומים שלה שלה ביחד בלאון חשבינן ליה ולכך עושה תמורה כדין שלמים אחרים: ממנו. מן היי עלמו: בכל קונטרין. למאת שמנה כל מאה ומאה ביחד (<mark>מנין שלו הוא קדוש. מנין וי שהוא מונה שלאחר שמנה טי מאות היי הף עשירים קודש: למנין הבכמות. דלא אולינן בתר מנין שלו אלא כשמנה הי זוגות בהמוח שהן יי בהמוח היי מיד יש מעשר בתר מנינו: (1) ולי י' קא קרי ליה. האי קא קרי ליה לאו דוקא אלא כלומר אמאי מקולקלים הא אמרם דעי למנין בהמוח הוי טי ויי הוי עשירי דלא חיישינן ¹³ למנין שלו וכיון דלא חיישינן יש אחר עשר המוח ששירי מעשר: היכא דנפק ממילא לא. אמרינן למנין בהמוח קרוש שלא בתר מנין שלו נמי אולין מנאן למפרע. שהראשון שילא קרא עשרה והבי משעה והבי שמנה וכן כולם עד אחד העשר שבמנין שקרא אחד היו קרוש:</mark>

רש"י כת"י

והפניא וכו' ופשאר פעורים. ואם אמרם מלטרפין לגורן אחר: ברגלא. בשבם ששואלין הלכוח הרגל ל' יום לפני הרגל: להלא ולהכא. ומפטרי האחרים במנין הראד: וכי מעו עשרה. ובעי למקריי ר קרייה חד כמרישא והסחיל למנוח איב ב"ד והוי אחרון שחוא "ע עשירי למנון אחרון ונפטרו בי וט' ג"כ נפטרו במנין הראד: וכי מעו עשרה. ובעי למקריי ר קרייה חד המר" מהן הסט" את הוסט" אל הוו להיו או חוג איבא חד ולדי קרנהו חד ורי וכי מעו' לני נפקי "מן והטי" אל למעשיר הלכך כלן פטורין בקסנה מד ולדי קרנהו חד ורי מני לני נפקי "מן והטי" אל בעשיר הלכך כלן פטורין ואום למסטר ב" אחרון וחד דלא מפטר וכיון לאין יודעין אחה טי חייבין כולן פטורין בדקסני מחני" [נהו] קפן אחד מון המניין למוכן כולן פטורין: קסבר ' למנין בסחום קרוש. דמן ה' זוגות ראשונים הוי האחרון קדום ואפ"ג דהוא קרייה ה' וחו לא מפער ני אחרונים והטי הי חייבים ודלי ממיד דבה ולא. זכהה לבן חכם כמוחו: דשני להי שמעפא. לרביה: בשמעיה ברגלא. שעלהה בידו מירון ההלכה לפני רבו כשמעתא דרביה דמנין הראי וי קדוש מאליו ברגלא שהיו העם מרובין וילא טבעו: בתבר" לאו ב' לא זו בי ומה לשמיה בל מת מות ללקין מלהקריב ורעו ולא דמי לקרא לי ע' ולייא ה' הי משירי במעשר השל שלום ב" ב' לאלו ילאו זה אחר זה: ע' וששיר שהלה הלכן קדוש השבירי במעשר במור שלמריו קדושים מגורת מלך לרי ע' ולייא ה' הי הוא "א ומש"ה בו התקלין ולהקריו שליר עשירי הלכך לאו מעשר גמור הוא מלליו וכדאמריען ש"א מושר משור מלי מלות להערין הוא ללא מעה ואמרין קדושים לאחריו קדושים מגורה שלה ב" בו או ב" מותה שלמריו קדושים מגורת מלך לרי עליר עשירי הלכך לאו מעשר גמור הוא מאליו וכדאמריען ש"א הוו מלות בעור הלחלי להכל בגמ"ל המוק מעורה בשל מעורה שלה ולי מות בו שול מתורה בלה משכרי בשרי בי בעור הלחלים בעור הלחלים להים הלב בתיול לא מות בעולה הלא ביה שלמי מתורה לא היה קרב למות לא שלו אמרים בבתי לא הקרושה בפרן את דמורה וה: אמר ולא מחרת בוו או הלו מותה במיל הוא הללי ביל הלה בלל היה קרב דמתורת מעשר אינה קרוש בשה שלה קדושה ללה קדושה ללה ביל על הייא שקרה עול הלה בליום ביל או מות בלון בשלה ליקר עו הייא שקרה מון ביל או בעשרה בול אול הוא היה ביל או בולה מעור הלה אול הוא היה ביל או בול הוו במות הלה בלו אובי ביל או בול הוום ביל הוום ביו הלה אול הוות במ"ל אוני בל או אום בל היום לה מהיה בלה אול בול הוום במיה הלה

עושה תמורה והכא האי אחד עשר לאו תמורה היא דלא הויא כשאר תמורה אלא שם מעשר איקרי עליה ולהכי קרבה אבל אי הויא תמורת הגוף של מעשר כדרך שאר תמורות לא הות קרבה דהא גרטינן בפרק ראשון של מסכת תמרה תנו רבנן לא יבקר כוי עד רבי אומר למה יצא מעשר מעתה לדונו בתמורת שמו ובתמורת גופו לומר לך תמורת שמו קרבה תמורת גופו לא קרבה. והאי אחד עשר תמורת שמו היא ולהכי קרבה ולהכי עושה תמורה דליתה כשאר תמורה דשאר תמורה תמורת הגוף הויא:

כשתירצה לו כשמעתיה דרבא דאמר מנין הראוי פוטר: מנאן אחד. לאותן שנים התשיעי והעשירי מקולקלין דתשיעי הוי עשיו יבטור זהור לה שלמכום להיות בל היות המידור להיות להיות להיות להיות המידור להיות להיות להיות להיות להיות להיות ל ועשירי הוי אחד עשר ועשמים ומעשר מעורבין זה בזה ואין נאכלין במומן דשלמים אית מנייהו חזה ושוק לבהינים ומעשר אין ממנו חזה ושוק לכהנים אלא אימורין למזבח ואי יהיב מיניה חזה ושוק לכהנים קא מייתי קדשים לבית הפסול דשא חזה כהנים לא היו מנויין לאוכלו מפני שיש להן קדשים אחרים ומשיירין אותו חוץ לזמנו ונמצאו באין לבית הפסול דהא חזה ושוק דמעשר ודאי מותר לישראל הלכך לית להו תקנה אלא שניהם ירעו עד שיסתאבו ויפדה האחד של שלמים במעות ואחר

הוי חמורה מעשר כדקאמר